

קא משמע לך, לכן אמר התנא "באמצע", לומר, שבונים את הכותל בדיוק באמצע, חצי בחלקו של זה וחצי בחלקו של זה. ואם כן, יש חידוש בדבר, וסרה הקושיא של "פשיטא" על הלשון הראשון.

ובאה עתה הגמרא לדון במחלוקת לגבי היזק ראייה:

וכי היזק ראייה, לא שמיה היזק?

והרי מצינו בכמה מקומות להלן, שהיזק ראייה הוא היזק, והרי סימנם של מקומות אלו:

[סימן: גינה, כותל, כופין, וחולקין, חלונות דרב נחמן]⁽¹⁹⁾

"גינה":

תא שמע, בא ושמע ראייה מלשון המשנה, שהיזק ראייה שמיה היזק:

דתנן במשנתנו: "וכן בגינה, מחייבין אותו". ומכך שאף בגינה, שהיזק הראייה בה קטן משל חצר, מחייבין אותו לבנות מחיצה, מוכח שהיזק ראייה שמו היזק!

דוחה הגמרא: גינה שאני. חיוב הקמת מחיצה בגינה הוא שונה. והטעם הוא שם בדברי רבי אבא.

דאמר רבי אבא, אמר רב הונא, אמר רב: אסור לאדם לעמוד [על יד] בשדה חבירו בשעה שהיא עומדת בקמותיה, כדי שלא יזיק את הקמה ב"עין רעה".

ומהטעם הזה צריך לעשות מחיצה בגינה, ואין הטעם משום היזק ראייה.

אך מקשה הגמרא: והא, הרי ר"ב בגינה" קתני! ומשמע, שהטעם למחיצה בגינה הוא אותו הטעם של מחיצה בחצר, שהוא משום היזק ראייה.⁽²⁰⁾

ומכל מקום, ישב שם הר"ן את הגמרא, גם לפי פירוש התוספות. וכך טוען המזיק: אתה היית יכול לכופני למעט בתשמישי אבל לא למעט באוירי. ומאחר והתרציתי לך שתבנה כותל סתום ותמעט לי באוירי, סברתי שעכשיו לא תמעט בתשמישי, אלא תבנהו ברשותך. קמ"ל.

19. דרך בעלי התלמוד לתת סימנים בראשי תיבות, המורים על סדרת הראיות שהגמרא תביא להלן, כדי להכריע את המחלוקת בין שתי הלשונות.

20. מנסיון הגמרא להוכיח מחיוב הקמת מחיצה בגינה, משמע, שגם בגינה החיוב הוא לבנות כותל של ד' אמות. והטעם הוא, או משום היזק

בגמרא שיהיה די במסיפס, שהרי אין השותפין מסכימים לחלוק אלא בכותל בניין, משום שאינם רוצים לשוב ולהתדיין כל פעם מחדש על מחיצה קלה. וכמו שלפי הסובר שהיזק ראייה שמו היזק יש לחלוק בכותל אבנים דוקא, אף שלמניעת היזק היה די במחיצות דקות של קנים. כמו כן לפי הסובר אין שמו היזק, מכל מקום יש לחלוק בכותל של קיימא, ולא ביתידות.

אמנם בחידושי הר"ן מצדד דוקא בפירוש של רש"י. וכתב שם, שלפי פירושו מובנת ההוה אמינא בגמרא, שטוען המזיק שלא נתרצה לחלוק אלא ביתידות דקות של עץ, שאינן מפסידות משיטחו אלא מעט. אבל לפי התוספות, שגם מסיפס הינו כותל אבנים, אם כן, היאך טוען הוא שלא התכוין למעט בתשמישו. הרי בעל כרחו גם מסיפס ממעט בתשמיש.